

AJUDANT A VIURE

Sota el llindar de la pobresa

La Federació d'Entitats d'Atenció i d'Educació a la Infància i l'Adolescència (FEDAIA), amb 30 anys d'història i experiència impulsant canvis i transformacions en aquest sector, ha publicat fa unes setmanes un Informe del que vull fer-me'n ressò perquè parla de milers d'infants que no tenen cobertes les seves necessitats bàsiques tot i que encara no van descalços i buscant menjar en els abocadors com en països en vies de desenvolupament. A la majoria de països de la Unió Europea, la crisi ha aguditzat encara més la situació de la infància més vulnerable i a Espanya, concretament, un 26,5% dels menors de 16 anys viu en una família on els

ingressos es troben per sota del llindar del que es considera pobresa moderada.

L'Informe cita l'art. 27 de la Convenció sobre els Drets dels Infants que diu que tots ells tenen dret a un nivell de vida adequat que els permeti desenvolupar-se com a persones

i, si les famílies no poden atendre allò que és necessari, els Estats han de donar ajuts i programes de suport, principalment pel que fa a la nutrició, al vestit i habitatge. Com afirma l'ensenyament social de l'Església: «voldria recordar a tothom, en especial als governants que s'ocupen de donar un aspecte renovat a l'ordre econòmic i social del món, que el primer capital que s'ha de salvaguardar i valorar és l'home, la persona en la seva integritat» (Benet XVI, *Caritas in veritate* 25). I tots sabem que les situacions de pobresa patides a la infància tenen grans repercussions en la vida adulta. La FEDAIA afirma que una millora significativa del benestar de la infància a casa nostra passa per repensar l'actual model econòmic i aprofitar l'esforç que s'està fent per sortir de la crisi per tal d'impulsar un nou model que garanteixi la sostenibilitat de les polítiques socials destinades a la infància i a les famílies.

En aquesta línia, consideren necessari invertir més en prevenció, detectant les situacions i intervenint amb rapidesa: és convenient identificar com més aviat millor els riscos d'exclusió social i els efectes que comporten per als menors d'edat (crear Centres Oberts d'atenció a infants i adolescents en risc d'exclusió; Xarxa públic-privada d'atenció a les famílies; invertir en programes d'orientació, formació, seguiment, acreditació i inserció laboral; beques escolars per garantir l'accés a sortides i activitats extraescolars i de lleure; potenciar la figura de l'educador de carrer i la corresponsabilitat dels diferents agents socials i educatius en el foment d'actituds cíviqes en els barris i ciutats; discriminació positiva en el mercat laboral; habitatges socials i ajudes per a evitar desnonaments...). I, per a gestionar millor aquesta situació, afavorir una mirada transversal de la situació dels infants i de les seves famílies actuant sobre els diferents àmbits que la provoquen. Això requereix voluntat política, sensibilització social, provisió de recursos, coordinació i treball en xarxa en un marc comunitari.

Tot i que no es refereixen directament als infants i adolescents en risc d'exclusió, fora bo tenir presents les paraules de Jesús: «Us ho asseguro: tot allò que fèieu a un d'aquests germans meus més petits, a mi m'ho fèieu» (Mt 25,40).

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† **Joan Piris**
Bisbe de Lleida

Visita a la Sagrada Família per l'Arxiprestat de les Garrigues-Baix Urgell

El diumenge 3 de juny de 2012, cent deu persones, acompanyades per Mn. Robert Louan, rector de Castellans, ens hem desplaçat a Barcelona per fer una visita a la Sagrada Família.

Proveníem de les parròquies de l'Albagés, Artesa de Lleida, Castellans, Juneda, les Borges Blanques i Puiggròs. Aquestes parròquies, junt amb altres, formen l'arxiprestat de les Garrigues-Baix Urgell.

El desplaçament s'ha fet amb dos autocars. A l'arribar a la Cripta de Sant Josep, la qual va ser l'inici de la basílica, hem assistit a la Santa Missa de dos quarts d'onze, dedicada al grup de les Garrigues.

Un cop acabada la missa i, acompanyats per un guia professional, el Sr. Mateu, hem visitat tota la basílica, detenint-nos especialment davant els pòrtics de la Passió i les seves figures humanes, obra de l'escultor Subirachs, davant els pòrtic del Naixement, la façana de la Glòria i les portes del Parnostre. També especial atenció hem tingut per a la nau central amb el seu bosc de palmes, les cinquanta-dues columnes, representant els cinquanta-dos diumenges de l'any, i els vint-i-quatre calzes, un per cada hora del dia.

Quan hem arribat als vitralls que representen les seves bisbals de Catalunya, en la de Lleida, hi hem llegit, en els tres vitralls en forma d'ull de bou, els noms de santa Teresa Jornet i els

dels beats Francesc Castelló i el pare Palau.

Acompanyats del guia, hem visitat també la capella de la Mare de Déu del Roser, admirant els detalls de les roses en pedra que l'envolten. A continuació, hem tingut una estona lliure que tothom ha aprofitat per pregar, visitar el museu i altres.

A les dues de la tarda, ens hem desplaçat a la muntanya de Montjuïc per dinar, disposant un cop acabat l'àpat, de dues hores per veure el Poble Espanyol, ubicat en aquella muntanya.

A les set de la tarda, hem retornat als nostres pobles d'origen, quedant entre nosaltres un sentiment de companyerisme i, sobretot, d'espiritualitat.

Josep Domènech

Confirmacions a la parròquia de Sant Antoni M. Claret

Hola a tots! Som l'Isaac, l'Eder, l'Ariadna, en Marc, en Raül i l'Oriol. Durant tres anys ens hem reunit gairebé cada divendres per preparar-nos per a la Confirmació. En aquest temps, hem fet un camí d'aprenentatge sobre els valors que Jesús ens ensenya.

El dissabte 21 d'abril, a la parròquia Sant Antoni M. Claret, hem celebrat la nostra Confirmació, la qual ha estat presidida pel Sr. Bisbe, el pare Nemesi i el pare Lluís. Hem estat acompanyats

pels nostres familiars i la nostra catequista.

Ens hem compromès a ser testimonis de Jesús en el nostre dia a dia i així ho intentarem fer.

No volíem acabar aquestes quatre línies sense donar les gràcies a totes aquelles persones que han participat, ajudant, a la nostra Confirmació, als guiatxistes i al Pep, per portar la veu cantant en la cerimònia.

A tots, moltes GRÀCIES.

DIUMENGE XIII DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del llibre de la Saviesa (Sa 1,13-15;2,23-24)

Déu no va fer la mort, ni li agrada que l'home perdi la vida; tot ho ha creat perquè existeixi, ha format el món perquè l'home visqui, sense posar-hi cap mena de verí de mort. El reialme de la mort no és de la terra, perquè la bondat i la justícia són immortals. Déu no creà l'home sotmès a la mort, sinó a imatge de la seva existència eterna. Però l'enveja del diable va introduir la mort al món, i els partidaris d'ell són els qui en fan l'experiència.

▶ Salm responsorial (29)

R. *Amb quin goig us exalço, Senyor!*

Amb quin goig us exalço, Senyor. / M'heu tret a flor d'aigua quan m'ofegava, / i no heu permès que se n'alegrin els enemics. / Senyor, m'heu arrencat de la terra dels morts. / Quan ja m'hi enfonsava, m'heu tornat a la vida. R.

Canteu al Senyor, els qui l'estimeu, / enaltiu la seva santedat. / El seu rigor dura un instant; / el seu favor, tota la vida. / Cap al tard tot eren plors, / l'endemà són crits de joia. R.

Escolteu, Senyor, compadiu-vos de mi, / ajudeu-me, Senyor. / Heu mudat en joia les meves penes, / Senyor, Déu meu, us lloaré per sempre. R.

▶ Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Corint (2Co 8, 7.9.13-15)

Germans, vosaltres teniu abundantment de tot: fe, doctrina, coneixement, interès per tot, i fins l'amor amb què us estimem. Sigueu també generosos en aquest favor que us demano. Coneixeu prou bé la generositat de Jesucrist, el nostre Senyor: ell, que és ric, es va fer pobre per vosaltres, per enriquir-vos amb la seva pobresa. No seria just que, per alleujar els altres, vosaltres patíssiu estretor. Més aviat, que en el moment present, buscant la igualtat, allò que us sobra a vosaltres compensi el que els falta a ells, i si un dia els sobra a ells que supleixi el que us farà falta a vosaltres, mirant que hi hagi igualtat. És allò que diu l'Escriptura: «Ni als qui n'havien recollit molt, els en sobrava, ni als qui n'havien recollit poc, els en faltava.»

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 5,21-43) (Versió abreujada)

En aquell temps, Jesús arribà en barca de l'altra riba del llac, molta gent es reuní al seu voltant, i es quedà vora l'aigua. Mentrestant, arriba un dels caps de sinagoga, que es deia Jaire, i, així que el veu, se li llença als peus i, suplicant-lo amb tota l'ànima, li diu: «La meva filla s'està morint. Veniu a imposar-li les mans perquè es posi bé i no es mori». Jesús se n'anà amb ell, i el seguia molta gent.

Arriben uns de casa del cap de sinagoga i li diuen: «La teva filla és morta. Què en trauràs d'amoïnar el mestre?». Però Jesús, sense fer cas del que acabava de sentir, diu al cap de sinagoga: «Tingues fe i no tinguis por». I només va permetre que l'acompanyessin Pere, Jaume i Joan, el germà de Jaume. Quan arriben a la casa del cap de sinagoga, veu l'aldarull de la gent, que plorava i cridava fins a eixordar. Ell entra a casa i els diu: «Què són aquest aldarull i aquests plors? La criatura no és morta, sinó que dorm». Ells se'n reien, però Jesús els fa sortir tots, pren només el pare i la mare de la nena amb els qui l'acompanyaven, entra a l'habitació, li dóna la mà i li diu: «Talitha, cum», que vol dir: «Noia, aixeca't». A l'instant la noia, que ja tenia dotze anys, s'aixecà i es posà a caminar. Ells no se'n sabien avenir. Jesús els prohibí, de tota manera, que fessin saber què havia passat. I els digué que donessin menjar a la noia.

▶ Lectura del libro de la Sabiduría (Sb 1,13-15;2,23-24)

Dios no hizo la muerte ni goza destruyendo los vivientes. Todo lo creó para que subsistiera; las criaturas del mundo son saludables: no hay en ellas veneno de muerte, ni el abismo impera en la tierra. Porque la justicia es inmortal. Dios creó al hombre para la inmortalidad y lo hizo a imagen de su propio ser; pero la muerte entró en el mundo por la envidia del diablo; y los de su partido pasarán por ella.

▶ Salmo responsorial (29)

R. *Te ensaltaré, Señor, porque me has librado.*

Te ensaltaré, Señor, porque me has librado / y no has dejado que mis enemigos se rían de mí. / Señor, sacaste mi vida del abismo, / me hiciste revivir cuando bajaba a la fosa. R.

Tañed para el Señor, fieles suyos, / dad gracias a su nombre santo; / su cólera dura un instante; / su bondad, de por vida; / al atardecer nos visita el llanto; / por la mañana, el júbilo. R.

Escucha, Señor, y ten piedad de mí; / Señor, socórreme. / Cambiaste mi luto en danzas. / Señor, Dios mío, te daré gracias por siempre. R.

Jesús ressuscita la filla de Jaire. Mosaic de la mesquita de Kariye Djami (s. xiv)

▶ Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a los Corintios (2Co 8, 7.9.13-15)

Hermanos:

Ya que sobrealís en todo: en la fe, en la palabra, en el conocimiento, en el empeño y en el cariño que nos tenéis, distinguíos también ahora por vuestra generosidad. Porque ya sabéis lo generoso que fue nuestro Señor Jesucristo: siendo rico, se hizo pobre por vosotros para enriqueceros con su pobreza. Pues no se trata de aliviar a otros, pasando vosotros estrecheces; se trata de igualar. En el momento actual, vuestra abundancia remedia la falta que ellos tienen; y un día, la abundancia de ellos remediará vuestra falta; así habrá igualdad. Es lo que dice la Escritura: «Al que recogía mucho no le sobraba; y al que recogía poco no le faltaba.»

▶ Lectura del santo Evangelio según san Marcos (Mc 5,21-43) (Versión abreviada)

En aquel tiempo, Jesús atravesó de nuevo en barca a la otra orilla, se le reunió mucha gente a su alrededor, y se quedó junto al lago. Se acercó un jefe de la sinagoga, que se llamaba Jairo, y, al verlo, se echó a sus pies, rogándole con insistencia: «Mi niña está en las últimas; ven, pon las manos sobre ella, para que se cure y viva.» Jesús se fue con él, acompañado de mucha gente que lo apretujaba.

Llegaron de casa del jefe de la sinagoga para decirle: «Tu hija se ha muerto. ¿Para qué molestar más al maestro?» Jesús alcanzó a oír lo que hablaban y le dijo al jefe de la sinagoga: «No temas; basta que tengas fe.» No permitió que lo acompañara nadie, más que Pedro, Santiago y Juan, el hermano de Santiago. Llegaron a casa del jefe de la sinagoga y encontró el alboroto de los que lloraban y se lamentaban a gritos. Entró y les dijo: «¿Qué estrépito y qué lloros son estos? La niña no está muerta, está dormida.» Se reían de él. Pero él los echó fuera a todos y, con el padre y la madre de la niña y sus acompañantes, entró donde estaba la niña, la cogió de la mano y dijo: «Talitha qumi» (que significa: «Contigo hablo, niña, levántate»). La niña se puso en pie inmediatamente y echó a andar; tenía doce años. Y se quedaron viendo visiones. Les insistió en que nadie se enterase; y les dijo que dieran de comer a la niña.

COMENTARI

Els miracles en l'evangeli segons Marc

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (litúrgia hores: 1a setmana): Am 2,6-10.13-16 / SI 49 / Mt 8,18-22 ■ **dimarts**: Ef 2,19-22 / SI 116 / Jn 20, 24-29 ■ **dimecres**: Am 5,14-15.21-24 / SI 49 / Mt 8,28-34 ■ **dijous**: Am 7,10-17 / SI 18 / Mt 9,1-8 ■ **divendres**: Am 8,4-6.9-12 / SI 118 / Mt 9,9-13 ■ **dissabte** (□ Urgell): Am 9,11-15 / SI 84 / Mt 9, 14-17 ■ **diumenge** vinent, XIV de durant l'any (litúrgia hores: 2a setmana): Ez 2,2-5 / SI 122 / 2Co 12,7-10 / Mc 6, 1-6.

En l'evangeli de Marc, els gestos poderosos de Jesús, és a dir, els seus miracles, ocupen quasi dues terceres parts del seu ministeri. Tenen, per tant, una importància gran en aquest evangeli. Però, en contra del que pugui semblar, no porten un missatge de força i de poder que Marc utilitzi sense més ni més.

Recordem que alguns gestos de Jesús són silenciats pel mateix Jesús («no ho diguis a ningú», «Jesús els prohibí que ho fessin públic»).

D'altres, com els dos miracles d'avui, són gestos poderosos realitzats en secret. La guarició de la malaltia de la dona és secreta per la naturalesa mateixa del gest. La resurrecció de la filla de Jaire ho és per voluntat de Jesús: no

més pren tres dels seus deixebles amb ell.

L'evangeli segons Marc presenta un Jesús poderós, que té autoritat damunt els esperits malignes, té poder sobre les onades del mar de Galilea, pot donar de menjar a multituds, pot guarir malalties. Fins i tot, pot ressuscitar morts, com en l'episodi d'avui. Tanmateix, l'objectiu de totes aquestes accions plenes d'autoritat i de poder no és deixar la gent bocabadada i atemorida, sinó ajudar, atendre i encoratjar els malalts, marginats, moribunds...

Jesús il·lustra, és veritat, la força del Regne que s'obre camí contra totes les forces que se li oposen. Però amb el silenci i la discreció imposades als

gestos deixa entreveure que el Regne que anuncia com a present es vol obrir pas sense esclats i sense escarafalls. Els miracles de Jesús en Marc il·lustren de forma clara la paràbola de la llavor que creix tota sola. Creix en el silenci i en el secret.

Els miracles en l'evangeli de Marc no poden ser el carnet d'identitat d'un Messies que ve en la petitesa i en la modèstia del servei. Per això la narració de Marc insisteix en la sordina i no utilitza els miracles per a proclamar un Regne de poder i de domini. El vessant més genuí del Regne no són els gestos plens de poder. Marc és, en el fons, una correcció d'una visió messiànica triomfalista.

Oriol Tuñí, SJ

JESÚS DE NATZARET, PER BENET XVI

27. Sentit del tractament *Abbà*, Pare

Getsemaní és un dels llocs més venerats de la cristiandat. Si hom s'hi atura una estona, es troba davant d'un cimal dramàtic del misteri del nostre Redemptor: aquí Jesús va experimentar l'última solitud, la completa indigència de l'ésser humà. Aquí l'abisme del pecat i de tot el mal li va penetrar en el més profund de l'ànima. Aquí fou tocat per la commoció de la mort imminent. Aquí el traïdor el besà. Aquí els deixebles l'abandonaren. Aquí Jesús va acceptar fins al fons la voluntat del Pare, la va fer seva i així va caguir la història.

Arribem a un darrer punt de la pregària de Jesús a Getsemaní, a la seva veritable clau de comprensió, a l'apel·latiu *Abbà*, Pare (Mc 14,36). Joachim Jeremies va escriure (1966) un llibre important sobre aquesta paraula de la pregària de Jesús, un llibre del qual voldria citar dos pensaments essencials: «Mentre en la literatura jueva de pregària no existeix cap prova del tractament *Abbà* adreçat a Déu, Jesús (amb l'excepció del crit de la

creu, Mc 15,34 i llocs paral·lels) va anomenar Déu sempre així». Som, doncs, davant d'un contrasenyal absolutament evident de la *ipsissima vox* (paraula autèntica) de Jesús (*Abbà*, p. 59).

Jeremies demostra a més que aquesta paraula *Abbà* pertany al llenguatge infantil —és la manera com, dins la família, l'infant s'adreça al pare. «Per a la sensibilitat jueva hauria estat irreverent i, per tant, impensable adreçar-se a Déu amb aquesta paraula familiar.»

Era una cosa nova i inaudita que Jesús gosés fer aquest pas. Ell parlava amb Déu com l'infant parla amb el pare... L'*Abbà* de l'apel·latiu usat per Jesús envers Déu revela l'íntima essència de la seva relació amb Déu (p. 63). És, doncs, un despropòsit que alguns teòlegs pensin que, en la pregària de la muntanya de les Oliveres, l'home Jesús s'hagués adreçat al Déu trinitari. No, precisament aquí parla el Fill, que ha assumit en si tota voluntat humana i l'ha transformada en voluntat del Fill.

Joseph Ratzinger-Benet XVI
(*Jesús de Natzaret*, 2a part, Ed. Claret)

EL CRISTIANISME ARA I AQUÍ

L'alliberament de l'ego

Creu que el que caracteritza un esperit religiós és l'alliberament de l'ego. El jo solament pot donar allò que és, els seus talents amagats, la seva riquesa al món, si, prèviament, s'allibera de la tendència egocèntrica, de la presó de solipsisme que el tanca dins de si mateix i el situa en el centre del món.

Aquest alliberament de l'ego és exhortat en totes les grans tradicions espirituals. En la tradició cristiana, la tendència a viure segons l'ego és el que pròpiament s'anomena «la dimensió pecadora de l'ésser humà». Tota persona, pel sol fet de ser-ho, ha de lluitar contra aquest egocentrisme per arribar a la plenitud del seu ésser i donar el millor de si mateixa.

No és la negació del jo el que vindica Jesús, sinó l'extinció de l'ego, perquè solament quan l'ego mor apareix un jo lliure i creatiu, capaç de donar-se i d'oferir-se en el món i contribuir amb la seva presència a l'embelliment de la realitat, a la construcció de la cultura, a l'elevació de la societat.

L'alliberament de l'ego és, al capdavant, una pràctica d'abandonament al Tu infinit. Cal molta audàcia per abandonar-se. Karl Rahner recorda que abandonar-se és la màxima audàcia del cristià. Una ínfima partícula de l'immens univers vol tenir a veure alguna cosa amb la totalitat de la realitat, i, per fer-ho, pren consciència de la seva relativitat i suplica que aquesta totalitat l'abraci. Qui s'atreveix a abandonar-se en Déu és el qui finalment s'ha adonat de la insostenible lleugeresa del seu ésser, de la ridiquesa del seu ego i entén que és ontològicament dependent.

El fet de ser dependent, com escriu Karl Rahner, no treu dignitat a la persona. L'oració, en sentit estricte, és aquest acte mental, emocional, espiritual d'abandonar-se, de reposar en el Tot, com el nadó s'abandona en el pit de la seva mare. Quan el jo viu conforme al Mestre interior, arriba la serenitat que tots anhelem, i la pau.

Francesc Torralba
(*Jesuicrist 2.0*, Ed. Pòrtic (Grup 62))

SANTORAL

1. ✠ Diumenge XIII de durant l'any. Sant Domicià, abat; sant Aaró o Aaron, germà de Moisès i primer sacerdot de l'antiga aliança (s. XIII aC); santa Elionor (Leonor), mr.

2. Dilluns. Sants Procés i Martinià, mrs.; sants Bernadí Realino, Joan-Francesc Regís i Francesc Gerónimo, i els beats Julià Maunoir i Antoni Balducci, prev. jesuïtes i mrs.

3. Dimarts. Sant Tomàs, anomenat Dídim (el Bessó), apòstol, venerat a Edessa (s. VI); sant Heliódr, bisbe; sant Jacint, cambrer imperial mr.; sant Lleó II, papa (sicilià, 682-683); beata Maria Anna Mogas Fontcuberta, vg. (de Corró de Vall, les Franqueses del Vallès, 1827-1886), fund. Franciscanes Missioneres de la Mare del Diví Pastor.

4. Dimecres. Sta. Isabel de Portugal (1271-1336), princesa catalano-aragonesa, néta de Jaume I; sant Laureà, bisbe de Sevilla; santa Berta, vg.; sant Valentí Berriochoa, bisbe i mr.

5. Dijous. Sant Antoni-Maria Zaccaria (1502-1529), prev., fund. Barnabites a Milà (B); sant Miquel dels Sants (1591-1625), prev. trinitari a Valladolid, nat a Vic i patró d'aquesta ciutat; santa Filomena, vg.

6. Divendres. Santa Maria Goretti (1890-1902), vg. i mr. de la castedat; sant Isaïes, profeta i mr.; sant Ròmul, bisbe.

7. Dissabte. Sant Ot o Odó (†1122), bisbe d'Urgell, patró de la Seu; St. Fermí, bisbe de Pamplona; santa Edilberga, vg.; sant Marçal, bisbe; beat Benet XI, papa (1303-1304).

INTENCIONS DEL SANT PARE (juliol)

General: Que tothom tingui feina i la pugui exercir en condicions d'estabilitat i seguretat.

Missional: Que els voluntaris cristians presents en territoris de missió sàpiguen donar testimoniatge de la caritat de Crist.

ENTREVISTA

ANTONI MATABOSCH

Formació per dialogar

L'Institut Superior de Ciències Religioses de Barcelona (ISCREB) ofereix —en modalitat presencial i virtual—, juntament amb la Facultat de Psicologia, Ciències de l'Educació i de l'Esport Blanquerna (URL) un màster en *Diàleg interreligiós, ecumènic i cultural*, que impartiran entre els anys acadèmics 2012-2014. «El curs vol proporcionar una acurada visió de les principals religions del món que tenen presència entre nosaltres», afirma Mn. Antoni Matabosch, coordinador d'un màster que també ofereix «una visió de la cultura actual on emmarcar el fet religiós i que proposa metodologies per a un diàleg fructífer entre les religions, així com una teologia de les religions». Les matriculacions són del 4 al 25 de setembre (www.iscreb.org).

Per què és necessària la formació interreligiós?

El nostre país té una realitat molt més plural que fa uns anys. El creixement intern i les migracions han fet que les principals religions estiguin presents entre nosaltres; per tant, hi són també en hospitals, centres educatius, presons, barris... Aquesta nova realitat s'ha de conèixer, especialment els mestres i professors, els professionals sanitaris, els funcionaris de les presons o ajuntaments. No es poden afrontar els nous problemes sense conèixer les diverses creences, els hàbits i costums. Hi ha d'haver especialistes en temes religiosos i tots els qui hi treballen en aquests camps han de tenir una informació adequada, perquè si no no sabran entendre i resoldre les noves situacions.

I el diàleg interreligiós és la clau?

Sense diàleg interreligiós correm el risc de cercar models de convivència equivocats. El model francès d'assimilació ha fracassat perquè ha creat rebuig i allunyament, i per tant separació del comú dels francesos i, al capdavant, protestes socials dels fills dels immigrants. El model multicultural anglosaxó també ha estat fallit perquè intentava crear comunitats separades —basades en el principi del respecte—, però han acabat creant guetos i pobresa.

Per tant, quina és la solució?

Cal crear un model d'integració interreligiós on sigui possible el respecte a la identitat de cadascú i una integració en la comunitat d'acollida. I sense un veritable diàleg, a tots els nivells, no serà possible. O ens adonem i coneixem la nova realitat religiosa i cultural o serem incapaços de construir una nova societat, alhora plural i integrada.

Òscar Bardaji i Martín

EN PAREJA

Violència a domicili

A l'hablar de la violència domèstica contra las mujeres, no pretendo ignorar que también hay maridos maltratados por sus esposas, pero está de acuerdo conmigo en que son mucho menos frecuentes; aunque el mismo amparo social y trato judicial pedimos para estos lamentables casos.

En el 95 por ciento de las muertes y malos tratos de los que se informa en los periódicos de cualquier día, las víctimas son mujeres que están separadas o en trámite de separación. Qué coincidencia, ¿verdad? Hay una explicación histórica para estas raíces violentas del varón ibérico, ya que hace sólo veinte y pico de años que se derogó la llamada potestad marital, que autorizaba al marido a corregir a su esposa y obligaba a esta a obedecerle. Y sólo mucho más recientemente ha sido considerado un delito la violación dentro del matrimonio. Gran parte de la violencia doméstica estalla cuando la mujer se niega a tener relaciones sexuales. Coincido con mi colega Carlos Castillo del Pino, cuando dice que no hay resorte más seguro para que salte la espita de la violencia en un hombre que haberse sentido cuestionado en su hombría.

Estadísticamente, se sabe que las mujeres tienen seis veces más posibilidades de ser agredidas por un familiar que por un desconocido, así como un riesgo dos veces mayor de ser asesinadas por sus maridos que por extraños (mientras que los varones, por el contrario, presentan un riesgo mayor que las mujeres de ser víctimas de agresiones y homicidios a cargo de un desconocido).

En España, semanalmente fallece al menos una mujer por maltrato; las violencias denunciadas no superan el 10-30 por ciento de los casos (se impone la ley del silencio) y las denuncias que se hacen suelen ser tardías. Espero y deseo de todo corazón que se superen aquellas situaciones en las que la violencia conyugal encuentra su caldo de cultivo y que se supere la asimetría de la relación entre los consortes, con menoscabo del más débil, habitualmente la mujer.

Dr. Paulino Castells
(*En pareja*, Ed. Planeta;
En parella, Ed. Pòrtic)

NOTÍCIES DE LA DIÒCESI

PELS CAMINS DE LA SALUT I LA MALALTIA

La comunitat cristiana pot ser presència sanant en la societat actual, però per poder ser font d'aquesta joia ens calen comunitats vives que siguin testimonis evangèlics i transmetin aquesta vida que han experimentat. Quan a les nostres comunitats cristianes passem massa estona de crítica pel desencís davant una societat que no entenem o que se'ns ha fet estranya, estem oblidant la joia i la força sanant que hem descobert a l'Evangeli. Mentre estem tancats, criticant «els signes dels temps», estem passant de llarg davant molta gent necessitada, no sols de béns materials sinó també d'espais d'escolta i d'estima.

Pau VI va definir molt bé la nostra època com de «trencament entre Evangeli i cultura». Necessitem referents i testimonis per anar teixint ponts, alguns febles, altres minsos, però tots ells ponts, entre la Bona Notícia i la societat. «El cel i la terra passaran, però les meves paraules no passaran» (Lc 21,33).

Els testimonis de vida i d'afrontament a la malaltia, en el sí de les nostres comunitats cristianes, poden oferir alternatives i models a la societat, perquè, com deia el teòleg i metge Albert Schweitzer, «l'exemple no és una manera d'influir en els altres, és l'única».

Montse Esquerda

Celebració de la gent gran de les Garrigues a la parròquia de les Borges Blanques

El dissabte 2 de juny, ha tingut lloc, a la parròquia de les Borges Blanques, la celebració de la gent gran de les Garrigues. La santa missa ha estat un acte important dins de la trobada. Ha estat presidida per Mn. Daniel Gómez i Mn. Josevi, amb la participació de la coral, acompanyada de l'orgue. L'assistència ha estat molt nombrosa, omplint tota la nau de l'església. Hi han estat presents el Sr. Josep Aixalà, president del Consell Executiu de la gent gran de les Garrigues i la

Sra. Pili Chimenos, regidora de l'ajuntament de les Borges, de Benestar i Família, i tinent d'alcalde de la població.

Celebració del dia de l'Acció Catòlica d'adults i de l'Apostolat Seglar

Diuenge dia 27, en motiu d'aquesta jornada de l'Església Catòlica, una cinquantena de persones s'ha unit a la comunitat parroquial de la Sagrada Fa-

mília de Lleida per participar a la missa de 12, celebrada per tres preveres. El lema d'aquest any ha estat: «Apòstols per a la Nova Evangelització». En l'homília, s'ha recordat que «Jesús crida a cada cristià i cristiana a ser apòstols. Ser-ho vol dir haver tingut un encontre amb Ell, pregar i donar testimoni de vida».

Celebració eucarística en record del missioner Ramon Vicens

El passat 26 de maig, la petita localitat de Pont de Muntanyana ha ofert un sentit homenatge al missioner Pare Blanc, Ramon Vicens, en el segon aniversari de la seva mort. Ramon Vicens, fill d'aquest poble, va passar més de quaranta anys de la seva vida al servei de la gent més necessitada de Tanzània, realitzant diverses tasques pastorals.

L'acte central de l'homenatge ha estat la celebració de l'Eucaristia en la que s'hi han fet presents familiars i amics. En el seu homenatge, s'ha descobert una escultura que, a partir d'ara, tothom podrà contemplar a la

porta de l'església de Sant Ermengol. En ella es pot veure el mapa d'Àfrica amb l'efígie del P. Ramon i, destacada, la silueta de Tanzània. S'hi pot llegir la dedicatòria: «Va passar fent el bé.»

AGENDA

Adoració eucarística diürna a l'església de Sant Pere de Lleida, de 10 a 12 h (horari d'estiu: juliol-agost)

• **Diuenge 1 de juliol: Jornada de Responsabilitat en el tràfic**
—Tornada del Pelegrinatge diocesà a Lourdes.

• **Dilluns 2 de juliol:**
—Cova del Pare Palau: **Exercicis espirituals carmelitans de contemplació**, del 2 al 9 de juliol (Anna M. Solé Sancho), tel. 973 794 883, asole315@gmail.com.

• **Dissabte 7 de juliol:**
—Vetlla d'Adoració Nocturna a la parròquia de Sant Llorenç (Lleida), a les 22 h.

Exercicis espirituals:

• **Del 8 al 14 juliol:**
—Exercicis espirituals, dirigits per **Mn. Ramon Prat**, al **Casal Claver de Raimat**. Contacte: Ignasi Salat sj, tel. 649 032 313.

• **De l'1 al 10 d'agost:**
—Exercicis personalitzats, dirigits per **Magda Bofarull i Ignasi Vila** (tel. 669 591 943) al **Casal Claver de Raimat**. Contacte: Ignasi Salat sj, tel. 649 032 313.

AYUDANDO A VIVIR

Bajo el umbral de la pobreza

La Federación de Entidades de Atención y Educación a la Infancia y la Adolescencia (FEDAIA), con 30 años de historia y experiencia impulsando cambios y transformaciones en este sector, ha publicado hace unas semanas un Informe del que quiero hacerme eco porque habla de miles de niños que no tienen cubiertas sus necesidades básicas aunque todavía no van descalzos y buscando comida en los vertederos como en países en vías de desarrollo. En la mayoría de países de la Unión Europea, la crisis ha agudizado aún más la situación de la infancia más vulnerable y en España, concretamente, un 26,5% de los menores de 16 años vive en una familia donde los ingresos se encuentran por debajo del umbral de lo que se considera pobreza moderada.

El Informe cita el artículo 27 de la Convención sobre los Derechos del Niño que dice que todos ellos tienen derecho a un nivel de vida adecuado que les permita desarrollarse como personas y, si las familias no pueden atender en lo que es necesario, los Estados deben dar ayudas y programas de apoyo, principalmente en cuanto a la nutrición, el vestido y la vivienda.

Como afirma la enseñanza social de la Iglesia: «quiera recordar a todos, en especial a los gobernantes que se ocupan de dar un aspecto renovado al orden económico y social del mundo, que el primer capital que se debe salvaguardar y valorar es el hombre, la persona en su integridad» (Benedicto XVI, *Caritas in veritate* 25). Y todos sabemos que las situaciones de pobreza sufridas en la infancia tienen grandes repercusiones en la vida adulta. La FEDAIA afirma que una mejora significativa del bienestar de la infancia en nuestro país pasa por repensar el actual modelo económico y aprovechar el esfuerzo que se está haciendo para salir de la crisis para impulsar un nuevo modelo que garantice la sostenibilidad de las políticas sociales destinadas a la infancia y a las familias.

En esta línea, consideran necesario invertir más en prevención, detectando las situaciones e interviniendo con rapidez: es conveniente identificar lo antes posible los riesgos de exclusión social y los efectos que conllevan para los menores de edad (crear Centros Abiertos de atención a niños y adolescentes en riesgo de exclusión; equipamiento público-privado de atención a las familias; invertir en

programas de orientación, formación, seguimiento, acreditación e inserción laboral, becas escolares para garantizar el acceso a salidas y actividades extraescolares y de ocio; potenciar la figura del educador de calle y la corresponsabilidad de los diferentes agentes sociales y educativos en el fomento de actitudes cívicas en los barrios y ciudades; discriminación positiva en el mercado laboral; viviendas sociales y ayudas para evitar desahucios...). Y, para gestionar mejor esta situación, favorecer una mirada transversal de la situación de los niños y de sus familias actuando sobre los diferentes ámbitos que la provocan. Esto requiere voluntad política, sensibilización social, provisión de recursos, coordinación y trabajo en equipo en un marco comunitario.

Aunque no se refieren directamente a los niños y adolescentes en riesgo de exclusión, sería bueno tener presentes las palabras de Jesús: «Os aseguro que cuanto hicisteis a uno de estos hermanos míos más pequeños, conmigo lo hicisteis» (Mt 25,40).

Recibid el saludo de vuestro hermano obispo,

† **Joan Piris**
Obispo de Lleida

Per publicar notícies, les podeu enviar a: mcs.bisbatlleida@gmail.com / Per publicar dades a l'agenda, les podeu enviar a: agenda.bisbatlleida@gmail.com

Per col·laborar econòmicament amb la Delegació de Mitjans de Comunicació Social del Bisbat de Lleida: Banco Sabadell-Atlàntico: 0081-0455-94-0006223737